

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 32784-10-24

לפני: כבוד השופט אלכס שטיין

המבקשת: אופקו ביולוג'יקס בע"מ

נגד

המשיב: פקיד שומה חיפה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי חיפה
(השופטת א' וינשטיין) שניתנה ביום 1.7.2024 בע"מ 66372-01-23

בשם המבקשת: עו"ד דניאל פסרמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי חיפה (השופטת א' וינשטיין) (להלן: ההחלטה קמא) אשר ניתנה ביום 1.7.2024 בע"מ 66372-01-23 (להלן: ההליך העיקרי). במסגרת החלטה זו, קיבל בית המשפט את בקשתו של המשיב למחיקתה של חוות הדעת שהגישה המבקשת לקראת דיוני ההוכחות בהליך העיקרי (להלן: חוות הדעת), אשר נכתבה על ידי רו"ח גל דיקשטיין (להלן: רו"ח דיקשטיין).

2. דין הבקשה להידחות אף מבלי לקבל תשובה.

3. הלכה היא עמנו כי החלטות ביניים שעניינן אופן ניהול ההליך על ידי הערכאה הדיונית, ובכללן החלטות בדבר קבילותן של ראיות, מצויות בליבת שיקול הדעת של הערכאה הדיונית. לפיכך, ככלל, ובכפוף במקרים חריגים ומיוחדים, תימנע ערכאת הערעור מהתערבות בהחלטות כאלה (ראו: ע"א 4810/15 מדינת ישראל – משרד הפנים נ' י.ח.מ השקעות ונכסים בע"מ, פסקה 6 לפסק דינו של השופט י' עמית (11.8.2015); רע"א 3732/20 חאג' יחיא נ' חאג' יחיא, פסקה 5 (5.8.2020); וכן אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 569-568 (מהדורה שתיים-עשרה 2015) (להלן: גורן)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו בא בגדר המקרים החריגים אשר מצדיקים התערבות; ודי בכך כדי לדחות את

הבקשה דנן – תוך שמירת זכויותיה של המבקשת לטעון את אשר יהא בדעתה לטעון במסגרתו של ערעור על פסק דינו הסופי של בית משפט קמא, אם וכאשר יוגש.

4. לגופם של דברים, אוסיף כי האמור בהחלטה קמא, בכל הקשור לפסילתה של חוות הדעת מלשמש ראייה בהליך העיקרי, מקובל עליי לחלוטין. חוות דעת זאת הוגשה באצטלה של חוות-דעת מומחה בגדרו של סעיף 20 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. סעיף זה קובע כי "בית המשפט רשאי, אם אין הוא רואה חשש לעיוות דין, לקבל כראיה, בכתב, חוות דעתו של מומחה בשאלה שבמדע, שבמחקר, שבאמנות או שבידיעה מקצועית" (ההדגשה הוספה – א.ש.). הוראה זו יש לקרוא יחד עם סעיף 57 ב לפקודת הראיות לפיו "כל דין הוא מן המפורסמות שאינן צריכות ראייה..." (ההדגשה הוספה – א.ש.) – כשהמילה "דין", משמעה דין ישראלי כהגדרתו בסעיף 3 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981. הווה אומר: עדותו של מומחה בשאלה שבדין ישראלי אינה קבילה כראיה, שכן דין ישראלי מצוי בידיעתם השיפוטית של בתי המשפט בישראל אשר יודעים כיצד עליהם לבררו ללא עזרתם של עדים מומחים (זאת, להבדיל מדין זר שמעמדו הוא כמעמד של עובדה: ראו ע"א 5664/93 כנען נ' U.S.A., פ"ד נא(1) 114, 120 (1997); וכן ע"פ 8019/96 עמיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4) 459, 572-573 (1999)).

5. המבקשת טוענת כי חוות דעתו של רו"ח דיקשטיין עוסקת בדרכי יישומו של חוק לעידוד השקעות הון, התשי"ט-1959 (להלן: חוק העידוד), בהתאם לפרקטיקה הנהוגה אצל רשות המיסים. המבקשת מוסיפה וטוענת כי עסקינן בחוות-דעת מומחה אשר נסמכת על ניסיונו המקצועי של רו"ח דיקשטיין כעובד בכיר לשעבר ברשות המיסים.

6. אין בידי לקבל טענה זו. כפי שציין בית משפט קמא בפסקה 31 להחלטתו, שימושו התדיר של רו"ח דיקשטיין במילים "בהתאם לפרקטיקה המקובלת ולניסיוני בתחום", אין בו כדי להכשיר את חוות דעתו ולהפכה לראיה קבילה אשר עשויה לסייע לבית המשפט בבירור העובדות (ראו: גורן, בעמ' 422). עיון בחוות הדעת מעלה כי היא עוסקת בשאלות משפטיות שעניינן תכליותיו של חוק העידוד (ראו למשל: סעיפים 3.1, 4.1, 5.19, ו-6.3 לחוות הדעת) והטבות המס מכוח החוק שרו"ח דיקשטיין מבקש לזקוף לזכותה של המבקשת (ראו למשל: סעיפים 4.13, 5.2, 5.4, ו-5.15 לחוות הדעת). אלה הן סוגיות משפטיות מובהקות אשר מונחות בלב המחלוקת בין בעלי הדין. בית המשפט – ורק הוא – אמון על פרשנותו ויישומו של דין ישראלי, ובעניינים אלה אינו נעזר

במומחים (ראו: בג"ץ *Red Rock Holdings Ltd* 4025/06 נ' בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו, פסקה 4 (3.7.2007)).

7. הבקשה נדחית אפוא בזאת. משלא נתבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ה (05 נובמבר 2024).

אלכס שטיין
שופט